

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: J. J., zast. Mgr. Evou Oncirkovou, advokátkou se sídlem Dr. Davida Bechera 19, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4980/DS/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, č. j. 78 A 8/2011 - 38, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4980/DS/2011. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy, dopravní přestupky, ze dne 31. 10. 2011, č. j. DOP-37254/2011/Dol/9305/2011, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a kterým mu za něj byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Předmětného přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci minimálně o 44 km/h.

V kasační stížnosti stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V něm uvedl, že „právní následky rozhodnutí by znamenaly nenahraditelnou újmu, když jeho výdělek je závislý ve velké míře i na možnosti řídit vozidlo“.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku vyšel z následujících úvah.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění účinném k okamžiku rozhodnutí (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užívají přiměřeně.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nutno zdůraznit, že od účastníka řízení, který podá návrh na přiznání odkladného účinku, se tak očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož systace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se účastník řízení v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Tyto skutečnosti potom musí být vylíčeny takovým způsobem, aby z nich byl Nejvyšší správní soud schopen jednoznačně tvrzenou újmu dovodit. Nejvyšší správní soud však není oprávněn ani povinen v daném ohledu nahrazovat činnost účastníka řízení a vznik újmy na jeho straně jakkoli dovozovat či dohledávat např. ze soudního nebo správního spisu. Kromě toho navrhovatele tíží též důkazní břemeno ke svým tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po navrhovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

Stěžovatel v návrhu uvádí, že „právní následky rozhodnutí by znamenaly nenahraditelnou újmu, když jeho výdělek je závislý ve velké míře i na možnosti řídit vozidlo“. Zdejší soud podotýká, že je patrné, že stěžovatel nezaznamenal změnu právní úpravy ustanovení § 73 odst. 2 soudního řádu správního na základě zákona č. 303/2011 Sb., jímž byly do jisté míry změněny důvody přiznání odkladného účinku, přičemž účastník navrhuje přiznání odkladného účinku je nadále povinen tvrdit a prokázat nikoli nenahraditelnou újmu, ale skutečnost, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nejvyšší správní soud navíc naznal, že odůvodnění návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku neodpovídá výše uvedeným požadavkům, kladeným na zdůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud tak neměl ani možnost posoudit, zda důvody vyplývající z nové úpravy § 73 odst. 2 s. ř. s. nelze z obsahu návrhu vyrozumět.

V souladu s výše uvedeným dospěl Nejvyšší správní soud k tomu, že se stěžovateli v daném případě nepodařilo unést břemeno tvrzení. Stěžovatel totiž pouze nekonkrétně uvedl, že právní následky rozhodnutí by znamenaly nenahraditelnou újmu, když jeho výdělek je závislý ve velké míře i na možnosti řídit vozidlo. V takovém tvrzení však Nejvyšší správní soud neshledal dostatečné vysvětlení, k jaké nepoměrně větší újmě by měl stěžovatel vykonatelností napadeného rozsudku přijít. Stěžovatel v návrhu nespecifikoval, o jaké povolání se v jeho případě jedná, ani do jaké míry je jeho výdělek závislý na možnosti řídit vozidlo. Přitom odůvodnění a prokázání toho, v čem konkrétně újmu ve smyslu citovaného ustanovení stěžovatel spatřuje, je základní podmínkou pro přiznání

odkladného účinku. Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu